

Direnif

— dilek-karaag · 30 Ocak 2010

Gri yaşantımın puslu bekleyişiydi
Yüzüme vuran.
Bitirilmiş baharların;
Soluk yaprakları düřtü
Damla damla yeşile akan yařlarıma.

Kabuk bağlayan yaralarla donanmış ayaklarımın
Adımladığı tozlu yollar dolandı
Yüreęime.

Günler , geceler
Dilde yuvarlanmaya dönen,
Sayısız
Anlamsız
Karşılıksız
Yorgun ve yalın heceler;
İnadına esti yüreğimde ki toza.
Hatırlatmak isterken
Geliřleri, gidiřleri, dönüřleri...
Gitmekle gelmek arasında aktı can
Bir yere, bir göęe.

Yorgun ellerle
Peřin sıra serpiştirdiğim umuttur
Beni; kahverengi yaprakların
Umursamaz olgunluęunda
Yaşamın tam ortasından köşelere sürükleyen.

Seni, beni, paylaşımları ve herşeyi;
Bölen kalın kontur çizgileridir
Ruhumun tam ortasından geçip
İsli duvarlarını sarsan.

Yaşlı sızılarım eşliğinde
Kulaklarında çınlar

Eş zamanlı bölünmeler.

Kandinsky 'nin düşlerinde can bulurum
Renkli dünyanın tam ortasında
Spirale dolanan ben.
Karede var olan sana dair öteki yarımı izlerim
Halbuki ben daha daireyi bile tamamlayamadım
Geç kaldığımı sandığım an
Fark ederim ;
Ruhumu bölen kalın çizgidir
Eş zamanlı yaşamlarımızda ki
Şekillenmeleri birleştiren.
Ve yeni döngü...

Direnirim...

Çatlamış topraktan köklerimi çıkarabilmek için
İnadına bir damla suyla.
Direnirim...

Kollarımda;
Sonsuzluğu adımlayan çocuklarımın sıcaklığı,
Yüreğimde koşan
Özgür ve asi atların sana tutkulu sevgisi ile.

Direnirim...

Gözlerinin yeşile doymuş kuytularına bakarken

Son nefesimi verebilmek için...

Not: Daha çok büyümemiz gerek sanırım... Doğum günün kutlu olsun Hayat !